

Bij een leerzame telling

.....
Op 13 dec. 1975 verrichtten C.M.I.I. Rosier, P.L. Ploeger en ondergetekende een telling langs de Gooimeerkust en maakten bij twee waarnemingen een kanttekening:

1. Kleine Zwanen

Bij deze dieren, die wij van betrekkelijk nabij konden beschouwen, viel het ons op dat de rustende exemplaren zo'n dikke hals hadden, die ook enigszins aan de korte kant leek te zijn. Bij de fouragerende vogels was de hals, wanneer de kop boven water kwam, iets langer en veel dunner! De heer Ploeger vertelde ons hierover het volgende: Tijdens het fourageren worden de halsdekveren plat tegen de onder water zijnde hals aangelegd, ten gevolge waarvan het koude water de huid van het dier niet bereiken kan, zodat het warmteverlies via de hals zoveel mogelijk beperkt wordt. Wanneer de vogels rusten, worden de halsdekveren met hun donzige onderlaag opgezet, zodat zich tussen die veertjes een warme isolerende luchtlaag vormt die de hals beschermt tegen de kille buiten-temperatuur. Ik voeg hier aan toe dat je zou kunnen veronderstellen, dat door het strekken van de hals de spiertjes worden gespannen die de halsdekveertjes aantrekken en plat tegen de hals leggen. Wij zien hetzelfde bij vliegende zwanen: de veertjes liggen plat tegen de gestrekte hals, zodat de luchtweerstand onder het vliegen zoveel mogelijk wordt beperkt en de isolatie weer optimaal is.

2. De Ooievaar

Tot onze grote vreugde troffen wij in de weide ten zuiden van het landgoed 'Oud Naarden' een bedaard rondstappende Ooievaar aan; over het dier is inmiddels heel wat geschreven in de regionale en landelijke pers, onder andere in de "Telegraaf" van 17 en 18 dec. 1975. Het dier, duidelijk groter dan een reiger, maakte op ons een levendige en zelfs kwieke indruk. Op het enkele malen aanslaan van een motorzaag in de verte reageerde hij met het waakzaam opheffen van de kop. Om zijn linkerpoot ontdekten wij een lichte metalen ring, die zo nu en dan opblikkerde in de zon. Nadat de vogel een stukje gevlogen had en daarna wat dichterbij neergestreken was, konden wij hem nog beter bekijken. Afgezien van dat deel van het verenkleed dat wit behoorde te zijn, maar in feite tamelijk groezelig was, zag onze Ooievaar er uiterlijk erg goed uit -vonden wij- en schuw was hij ook niet. Helaas konden wij niet vaststellen wat hij diverse keren van de grond opikte en vervolgens doorslikte. Wij zagen tamelijk wat molshopen op het weiland, maar wat er werd ingeslikt moet klein spul zijn geweest, bepaald geen mollen, die hij overigens niet versmaad, ook geen ratten of muizen en zelfs niet een lid van het gilde der groene of bruine kwakers....

S.H. Poelstra